

Ἡ ἀρχή μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάρμυταν ἀρχήν.

ΟΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ.—Συνδρομὴ προπληρωτὴ ἐστὶν Ἑλλάδα 12 δρ. στὸ ὄξω τῆς Ἑλλάδος 15. Ἐκδίδεται τρίς τῆς ἑβδομάδας, ἀπὸ 7—8 χιλ. λέξεις φύλλα. Γιὰ κάρμυτα καταχώρησι δὲν ἔχει πληρωμὴ, οὔτε γιὰ τὰς γωτοποιήσεις. Κάρμυτα καταχώρησι εἴτε τυπωθῆ, εἴτε μὴ, δὲν ἱκιστρίεσται. Ὅσοι μὲς στέλνουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θὰ τυπώνεται. Διάψευσις κάρμυτῶν δὲν γίνεται, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τέτοιαις ἄς πᾶν σ' ἄλλαις ἐφημερίδις. Γράφε ξεγράφε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν πολλὰ, νὰ ξέρονται πῶς τὰ γράμματά τους δὲν θὰ διαβάζονται.

Ἀθήναι, 20 Ὀκτωβρίου 1887

Ἀριθ. 140+138+23

Ἀκχύσεις.

Πρῶτο, γιὰ ὅσα θὰ διαβάσετε σήμερα κάρμυτα εὐθύνη δὲν ἀναλαβαίνει ὁ Παλάνθρωπος, διότι τὰ γράφετε σεῖς οἱ πολῖτες, ἂν ᾖναι ἀειδείαι σεῖς τῆς γράφετε καὶ δευτέρο, νὰ ᾖστε προσεχτικὸι ἀτομικὰ πλέον νὰ μὴ γράφετε, γιὰτὶ ὡς καθὼς παρατηρήσατε δὲν σὰς ἔβανα τίποτα ἀπὸ ὅσα ἔχετε τόσαις μέραις, σταλμένα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σὰς ἀπελπίσω, ἀλλὰ σεῖς εἴστε μασκαράδες καὶ δὲς καὶ στέλνετε περισσότερα, ἔτσι λοιπὸν κάνομε καὶ μεῖς μέσ' τὰ ὅλα καὶ τυπώνομε, ὡς καθὼς εἶπαμε ἀνεύθυνα, ὅτι πιάσει τὸ χέρι ἤγουν ἀπὸ τὰ γράμματα.

Οἱ ἀξιότιμοι

ἀρτοπώλιδες τῆς Σύρας θέλησαν καὶ ἔκαναν ἀπεργία ἔστωντας μὲ τὸ νὰ μὴ ἤθελαν, λείει, νὰ μὴ συμμορφωθοῦν μὲ τὴν διατίμησι τῆς ἀστρονομίας, ἀλλὰ τὰ βοήθην σκουρα καὶ ξανάπιασαν σὰν καλοὶ νοικοκυροὶ τὴν δουλειὰ τους, ξαναπῆρι κα' ἄλλη μία φορά. Καλὴ προκοπὴ νὰ τοὺς δῖνῃ ὁ Θεὸς καλὴ φώτισι, κέρδη καὶ γνώσι καὶ νὰ μὴ βγάξουν πάρα πολὺ ξίγκικο τὸ ψωμί, γιὰ νὰ μᾶς τὸ φέρουν κι' αὐτοὶ στὸ ἰσοζύγιον τοῦ κατεβασμοῦ. Ἔτσι νὰ κάνουν μὲ διάκρισι.

Λάου, λάου, ὡς ποῦ νὰ ξεχαστῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ τότε, φτοῦ κι' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς. Ὅλη ἡ φούργια στὸ κάθε ρωμαϊκὸ ντοβλέτι, γιὰτὶ ἔτσι κατάντησε πλέον, κάθε ἐπαρχία νὰ ἔχη καὶ δικότης κουβέρνο, εἶναι γιὰ μιὰ μέρα, σὰν τὰ θαύματα τῆς Μεγαλόχαρης.

Ὅτις

κύρ Δήμαρχε τοῦ Περαία, νὰ παραπονοῦνται οἱ συνδημότες σου πῶς τάχα τῆριξες στῆς κουμπαραίς, (τοὺς κερατάδες δὲς τῶρα τι ἀβανιαίς θέλουν, νὰ σὰς βγάνουν) καὶ παραμέλησες τοὺς δρόμους (σ' αὐτὸ ἔχουν δίκαιο), καὶ κατάντησαν πλέον οἱ περισσότεροὶ ἀδιάβατοι καὶ μάλιστα ὁ δρόμος τοῦ Τσαμαδοῦ ἀπὸ τοῦ Στρατιώτου τὸ Πηγάδι καὶ τὸν νέον στρατῶνα.

Μᾶς γράφουν καὶ κάτι ἄλλα, πῶς τάχα ἀπερωθήκες πλέον στὴ χοντρή δουλὰ σου τὴν Ἀρβανίτσα καὶ παραμελᾶς τὰ συμφέροντα τοῦ δήμου.

Καὶ τί τοὺς ἔχομε μεῖς ξεταστὴς στὰ σπίτια μας; Ἀλλὰ ἔλα πάλι ποῦ ἡ ζωὴ καὶ ὁ βίος τοῦ κάθε δημοτοῦ ἀρχοντος ἀνεξελόγκτως εἶναι ὑπὸ τὴν λογοκρισία τοῦ δημοτοῦ, ἤγουν τῆς ἐφημεριδογραφίας.

Πάρτης, ἀδερφέ, ἔνα χαῖμαλι μὲ πράσινες χάντρες γιὰτὶ αὐτοὶ ρίχτηκαν νὰ σοῦ τὴν ματιάσουν ἔστωνταν μὲ τὸ νὰ μὴ ἔχουν σὲ τίποτα σπουδαῖο νὰ σὲ βαρῆσουν. Φτειάσε τὸν δρόμο καὶ κάνε δουλειὰ σου.

Ἀπὸ

τὰς Καλάμας μᾶς γράφουν πῶς ἂν πάη ἐκεῖ ὁ Τρικούπης σας θὰ τὸν ὑποδεχτοῦν ὄχι μὲ μᾶρες σημαίαις ἀλλὰ μὲ χωνιά, διότι τοὺς ψήρησαν οἱ ψαράδες στὴν ἀκριβία, οἱ χασάπιδες καὶ οἱ μπακαλίδες, ἡ δὲ ἀστρονομία τους ἐκεῖ κάνει λείει τὸν στραβὸ, γιὰτὶ, φαίνεται, ὅπως εἰκάζεται, δηλαδή, ὅτι πῶς ἔχουν ἰδιαίτερο κουμπάρὰ γιὰ τοὺς ἀστρονόμους.

Ἄμ καυμένοι κουμπάροι Καλάμιοι, τὸ νὰ παραπονοῦνται σήμερα ὅλαις ἡ ἐπαρχίαις κατάντησε ὄχι τῆς μόδας, ἀλλὰ εἶναι ἀπόδειξις ὅτι ὄλοι μας ἐξ ἴσου ὑποφέρομε. Λοιπὸν. Ὑπομονή, ὡς ποῦ νὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα καὶ κείνη ἡ στιγμή.

Κύρ

Λεμονὴ Τσαλιώτη ποῦ εἶσαι ἀπὸ τὴν Λίμνη τῆς Χαλκίδας οἱ συγγενεῖς σου ἔχουν νὰ μάθουν ἐξ ἡμέρας τί γίνεσαι. Γράψε τους, σὲ παρακαλοῦν ἔνα γράμμα ἂν ζῆς ἢ πέθανες νὰ ἡσυχάσουνε.

Ὁ κύριος

Μήτσος Χ. Ι. Κοντάρης ἑλληνας θεσσαλὸς σαλεπτζῆς, παρακαλᾷ τὸν Τρικούπη νὰ κάνῃ μονοπώλιο καὶ τὸ σαλέπ. Τοῦ προτφέρειν δὲ γιὰ τὴν ἀγορὰ τοῦ μονοπώλιου πέντε μελεοῦνια ἀπὸ τῶρα προκαταβολικῶς, σῶνε νὰ ἔχη τὸ δικαίωμα τοῦ διορίζειν καὶ παῦειν τοὺς σαλεπτζίδες του, καὶ τοῦτο γιὰ νὰ κατορθώσῃ τὸ ἰσοζύγιον του. Πολὺ καλὰ, ἄς γίνῃ λοιπὸν μονοπώλειο καὶ τὸ σαλέπ.

Ὁ Γιώργης

Χάλαρης Ἀναξιότης τὴν πέμπτη καὶ 10 ὥραις πρὸ μεσημέριος ἐμπιστολόγησε τὸν Παναγῆ Σκοτίδη εἰς θέσιν Μακρυ-

γιάννη μαζί με τ' αλόγο του και κατά δυστυχίαν του και αυτός έμεινε ζωντανός και τ' αλόγο του κατά λάθος. Τούκανε λέει καταγγελία στον αστρονόμο της Πλάκας κ. Αργυρίου, αλλά αυτός τάκανε πλακάκια και κάτι άλλα. "Οχ αδερφέ, αν σε σκότονε, τότε κάπως μπορούσε να γινώτανε λόγος και για σε τώρα αφού ζής τί παράπονο έχεις; "Άλλη φορά, πού να σε επιτύχη.

Ο πολίτης;

Καλλικρατίδας Β. Βαλτής από τον Περαιά παραπονείται, ότι πήγε στο τηλεγραφείο στις δώδεκα να τηλεγραφήση στη Βάρνα και ενώ χάλασε την πόρτα κτυπώντας ξερόβαλε ένα μούτρο και του είπε περιφρονητικός. — "Άει στο διάολο, τέτοια ώρα δεν τηλεγραφού με.

Ίδου ή αναμόρφωση των ταχυδρομείων και τηλεγραφείων του Τρικούπη σας. Να δούμε θα τιμωρηθ ή υπάλληλος; Δεν βαριέστε.

Πρός

το συμβούλιο της εταιρίας του Αρσάκειου. Δέ μας λέτε, παρακαλούμε από πότε έγινε το εξωτερικό διδασκαλείο λοταρτζίδικο, ώστε να βγάδουν ή δασκάλας τὰ ρωλόγια τους στο λότο, όχι δλαις, μία, και να φορολογούν τὰ κορίτσα; Παρακαλούμε για ζετάσετε, τον άγιο Ονούφριό σας Βιώνη να δούμε έχει γνώσι της υπόθεσις της δουλειάς του καμώματος, ή καμόνετα πώς δεν ξέρι τίποτα; Παρακαλούμε, να πητε της κυρίας δασκάλας να γυρίση τὰ 50 λεπτά πίσω πού φορολόγησε των κοριτσών πριν την βάλουνε στον Παλιάνθρωπο και ένομαστικώς μάλιστα.

Οί στρατιώτη

ένους πυροβολικού τάγματος παραπονούνται πώς δεν τους πληρώνουν τακτικά την δεκαερεία, εις τρόπον ώστε μένουν απένταροι. Έγώ θαρρώ πώς δεν έχουν καθόλου δικαιο να παραπονούνται, διότι ίσα ίσα τους τὰ φυλάγουν για να τὰ πάρουν μαζωμένα, δεν είναι μάλιστα καθόλου παράξενο να τους πούν πώς τους τάκλεψε ο ταμίας του τάγματος, όπως έγινε της μόδας, και άς πάν να τον βρουν και τον τσακώσουν να πάρουν το μεριδί τους.

Εγώ

δεν θέλω να παραστήσω τον Τρικούπη πώς είναι αφιλόπατρις και θέλει την καταστροφή της πατρίδας του.

ΤΟ ΔΙΑΟΛΑΚΙ.

ΙΣΤ'.

Σεχάσαμε προχτές και σας αφήσαμε τον Μπιρμπαντόπουλο μας μέσα στο Έχτο της Πλάκας, αυτά τὰ λάθη συμβαίνουν πάντοτε στην αστυνομία, κάνουν πώς σε ξεχνούν μέσα αν δεν έχει κανέναν να πάρη να μιλήση, να κάνει ρετζά, πού λέει, ο λόγος, και τότε και κικουόργος αν ήται σε ξαμωλάρουν, και λέν πώς τους έφυγες, αν δε ήσαι άθωος, άρεστο κανάγια και σε βάζουν και κοιμάσαι και άπάνω της κατρουλιας, αν όχι και μαγαρίσματα.

Ρώτησα μιὰ φορά ένα κλητήρα γιατί βασανίζουν έτσι τους έντιμους πολίτας, καταστηματαρχιδες και λοιπούς νοικοκυραίους, και μου άπάντησε γελώντας.

— Έτσι πρέπει να γίνεται, να σας χαψόνουμε σας τους κλους για λίγαις ώραις για να μάθετε να μη τὸ ξανακάνεται.

Όμορφη άπάντησις και φαίνεται να του την είχε μασημένη ο φίλος μας Κοσονάκος, διότι κόφτει αυτουνού κάμμιὰ φορά τὸ κεφάλι από σπουδαίαις κουταμαράρις.

Άπεναντίας όπως όλοι οι ρωμιοι φροντίζομε για τὸ καλὸ τῆς πατρίδας μας έτσι φροντίζει και αυτός.

Άλλά κάνει κουταμάρες πού βλάπτουν τὸ έθνος νομίζοντας πώς αυτός είναι και όχι άλλος.

Άν δεν υπάρχει σε ένα κράτος αντιπολίτεψις, τὸ κράτος εκείνο είναι βάρβαρο, όπως διάταξε ο διευθυντής ύπουργός της Αστυνομίας της Ρουσίας να βγάνουν, λέει, οι καταστηματαρχιδες τὰς εικόνας του Αυτοκράτορα της Ρουσίας από τὰ μαγαζά τους, γιατί, λέει, μπαίνουν μέσα οι πολίτες και δεν βγάζουν τὰ καπέλα τους να τὸν προσκυνήσουν.

Έτσι, φαίνεται, τὰ θέλει και ο Τρικούπη σας, όλα δικά του, ότι αυτός είναι και όχι κανένας άλλος, και θέλει να τὸν προσκυνούμε, αλλά Τσάρο.

Είναι αλήθεια ότι ή Ελλάδα μας διέρχεται τώρα κρίσιμο περιστασι ένεκα πού μας πέθαναν δια μιὰς όλοι οι μεγάλοι πολιτικοί μας άνδρες, μπροστά στους έποίους ήταν ο Τρικούπη σας σαν τὸν Σταμούλη στη βουλή, ένα κορόιδο.

Έγώ όμως δεν απελπίζομαι, μάλλον δε έλπίζω, ότι ο Τρικούπη σας θα πέση άργά ή γρήγορα, και ότι θα έχωμε πάλι ειδικά δικαστήρια. Να μου τὸ θυμηθῆτε, εν καιρῷ δέοντι ή καλλίτερα θα σας τὸ θυμηθῶ εγώ.

Τὸ βέβαιον είναι ότι δεν πάμε καλά, και δεν ξέρομε, αν πταιή ο τις πταιεί του Τρικούπη, ήγουν αυτότατος ο Τρικούπη.

Λοιπόν.

Ο γραμματέας του Γουρουνοδικείου Δύμης, δυνάμει της Τριποκρατίας νόμου, δσάκις φοραίς δεν του πάνε κοκκόρια κάνει τὸν κόκκορα αυτός, και έχει ως τώρα στην Είσαγγελία ΞΞ σας και ξερός σας καταγγελίαις, και ουδεμιάς ούκ έστιν ένέργεια. Άμ αυτό θα πῆ να έχη τινὰς μέσα.

Και πάλι.

Η εταιρία ή διαβόητη της Κοιπαίδας μας γράφουν από τη Λειβαδειά πώς πούλησε σε μερικους μέρη, και ύστερα τους τὰ μπέρδεψε και θέλει να τους τὰ ρίξη κανόνι, και τους πούλησε άέρα, μερικά δε δικαιόρνια τους λέν πώς θα άποζημιωθουν από την εταιρία, αλλά οι άνθρωποι έρωτοῦν με την μεγαλύτερη άφέλεια, αν τὸ σκάση τὸ κανόνι ή εταιρία ποιός θα τους πληρώση, όσο μάλλον ως καθως πάν ή δουλειαις της εργασις της εταιρίας δεν θα τελειώσουν ούτε μετά ένα αιώνα.

Σ.μ. Παλιανθ, ώπιυ. Τὰ παράπονά σας παρακαλῶ στον Σκουλούδη και στα πέντε δέκα κώδαλα Συριανά πού ήθελαν

Άς ήναι. Στο προκείμενο.

Ο Μπιρμπαντόπουλος άμα έχασθηκε, φωνάζει ένα κλητήρ και τὸ λέει.

— Βρε αδερφέ, εγώ ούτε λωποδύτης είμαι ούτε διάολος. Είμαι γυός πατέρα με περιουσία και κείνη ή κυρία πού μ' έβανε μέσα είναι αδερφή μου, και τόκανε έτσι για πείσμα, είναι οικογενειακά πράγματα, και αν θέλεις πάμε τώρα άμέσως στο σπίτι της πού κατοικῶ για να γελάσθω. Είναι έτσι νευρική. Να, σε παρακαλῶ ένα καστοτάριο και κάνε μου αν θελεις την χάρι και πήγαινε στο κ-ύρ Κατσιμπαλη και πάρε μου ένα καπέλο, γιατί μουπεσε στο δρόμο, και ξέρι κείνος τὸ κεφάλι μου άμα τὸ πῆς πώς είναι του κ-ύρ Μπιρμπαντόπουλου.

Πέρνοντας ο κλητήρας τὸ καστοτάριο του είπε:

— Τι της θέλεις, αδερφέ, της πολλὰς σκουτούρες και τὰ ντραβαλα; από καπέλα ή αστυνομία είναι γεμάτη, αν θέλεις σου δίνω ένα πρόχειρο, και μάλιστα αν θέλεις σου δίνω και τὸ δικό μου, σώνει να πῆς να ήσουχάσης την αδερφή σου στο σπίτι σου ως καθως λές. . . . Αί, οικογενειακά πράγματα. . . . Μήπως θαρρῆς πώς δεν θα τὸ μετανόησε κι' αυτή;

Και ταύτα λέγοντας τὸν πάσαρε και ένα κουρελιασμένο καπέλο τὸ κεφάλι πού ήταν σαν καθήκι με συμπάθειο άρχαιολογικό και τὸ είπε για ούλτιμο.

— Λοιπόν καθως είπαμε άειντε πήγαινε σπίτι σου κι' εγώ σου φέρνω και τὸ καπέλο και τὰ ρέστα.

να τὸ κάνουν τὸ κατευόδιο και έγινε ρεζιλιδες στη Σύρα, δεν σας λέγω να παραπονευθῆτε στον Τρικούπη, διότι ούτου ούχ ή κεφαλή στρέφεται, και ούτε με τὸν μπόντζ άργάτ.

Νά

μου θυμησете πάρα κάτω να σας γράψω για την έμπορικη συνθήκη πού έκα ο Τρικούπη με την Γερμανία. Είναι ψυχή μου στα Πατήσα.

Και για να μη τὸ ξεχάσωμε πάρα κάτω σταθήτε να σας τὸ πούμε τώρα άμέσως.

Κατὰ την άτιμο αυτή συνθήκη, — άτιμος δε θα πῆ κατὰ την άρχαία, εκείνος πού έχει πολλή τιμή άπάνω του, διότι τὸ άλλα δεν είναι στεριτικὸν αλλά άθροιστικὸν, ήγουν σας άμα σας λῆ κανεις άτιμους, να τὸ θεωράτε για τιμή σας, διότι, ως καθως είπαμε κατὰ την γραμματικῆ των δασκάλων, ο άτιμος είναι υπέρ παρά τιμιος.

Ούτως λοιπόν υπέρ παρά τιμία γραμματικῶς ήγουν άτιμη είναι ή συνθήκη τὸν έμπορίου πού έκανε τὸ κουβέρνο μας με την κυρία Γερμανία, και την όποία οι κυριοι έφημεριδογράφοι σας την ξεπέρασαν στο ξεψάλμο, χωρίς κανεις να τολμήση να φέρη την ελάχιστη παρατήρησι, σάματις να μας ήχε κυριευμένους ή Γερμανία.

Και ακούσετε: Κατὰ την άτιμο αυτή έμπορικῆ συνθήκη, ήγουν υπέρ παρά πολλή τιμια, θα είσαγάγονται στην Ελλάδα από τη Γερμανία μόνο, χωρίς φόρους και άτελώνιστα ή μηχαναις των σιδηροδρόμων, ή ροδαίς τους, τὰ διάφορα σιδερικά, ο χάλυψ ή γεωργικαις μηχαναις, (αυταις μπῆκαν για τὰ μάτια), και κοντά σ' αυτά θα μπαίνη λέει, ή συνθήκη, θα μπαίνη και τὸ κινίνο τὸ γερμανικό της σάμπας ως καθως και τὰ οίνοπνεύματα, διότι έχουν λέει, μεγάλο φόρο στην Ελλάδα.

Έδώ, κύριοι φίλοι, υπάρχει μιὰ μεγάλη άχρειώτης εις την όποία ως καθως είπαμε δεν έδωσε κανέναν ως χτες πασαβουρογράφος προσοχή, γιατί δηλαδή να μπάζονται της δωρεάς όλα τὰ αναγκαίοντα των σιδηροδρόμων και προνομιακῶς μόνο ως καθως είπαμε από την Γερμανία.

Άρα θα πῆ ότι κάτι τρέχει, ότι ήγουν μας, οι χρυσογάδαροι του πῆραν τους σιδηροδρόμους θέλουν να μπάζουν τὰ ύλικά τους ελεύθερα. Και γιατί τότε να μη γίνη και για όλα τὰ κράτη αυτό;

Άμ τὸ κινίνο γιατί να άρεθῆ ελεύθερο τελωνείου από την Γερμανίαν ως καθως και τὰ οίνοπνεύματα, τὰ όποία λέει ως ένεκα των μεγάλων φόρων πού έχουν στην Ελλάδα, πρέπει να μπάζονται της δωρεάς;

Και λέει ο Μπιρμπαντόπουλος βλέποντας και καταλαβαίνοντας πώς ή εκατό του δραχμαίς ήτανε φαγωμένες.

— Μα κ-ύρ κλητήρα, μ' αυτό τὸ καπέλο να πάω σπίτι; να με βλέψη ο κόμορος, θα ήμαι γελοίος. Δεν έχει κανένα της ανθρωπιās;

— Ούχ σκουτούρα είται, σε άμολοῦν και μουμουρίζεις κίόλας, θέλεις καπέλο της ανθρωπιās, άμ μήπως αυτό είναι της γαιδουριάς; Άνθρωπος τὸ φορούσε κι αυτό σαν και σένα με μύτη και αυτιά, όχι έννοείται μεγάλη σαν τὰ δικά σου, αφού σε άμωλοῦν και δεν γεύγεις. Πρέπει να σε άρχισω τώρα στης σφερκαίς, μασκαρα, λωποδύτη, να σου δείξω γὼ να σεβεται την αστυνομία. Έδώ ρε κασιδιάρη λωποδύτη, είναι, έχεις να κάνης με την εξουσία, και πρέπει να σεβεται την εξουσία όταν βρίσκεσαι ένώπιον της εξουσίας, ως εξουσία πού είναι.

Πέρνει φάκο και ο Μπιρμπαντόπουλος και τὸ άπαντῶ:

— Μπορεί να ήσαι όσο θέλεις εξουσία, αλλά δεν έχεις και την εξουσία να θέλεις να μου σουφροποιήσης τὰ εκατό φράγκα φοβερίζοντάς με. Έγώ ρε, είμαι Μανιάτης.

— Βρε έμένα έδωσες 100 φράγκα; Σε στρώνω κακομοίρη στο βουρδουλα πού σου λύνω τὸν άγκλό. Έγώ ρε, έχω από δῶ και ένα μῆνα στην ύπηρεσία και σήμερα πρώτη μέρα μπῆκα φρουρά και θα μου μάθης έσύ την ύπηρεσία της αστυνομίας; Φέρε δὲ τὸ ρωλόγι σου, την καθένα σου, τὸ δακτυλίδι

Και ποιός έβαλε τους φόρους αυτούς παρακαλούμε, κ-ύρ κύριε Τρικούπη; Σύ!

Άλλά αυταις ή άτιμες συνθηκές σου θα ξεκαθαριστουν στη βουλή, αι δε κύριες σιδηροδρομικῆς εταιρίας, επειδή οι σιδηροδρομοι πού κάνουν είναι έμπορικῆ επιχειρησις χρεωστοῦν να πληρώσουν τους φόρους τους νόμιμους, όπως πληρωσαν ως τώρα και ή άλλαις εταιρίαις.

Υπάρχει λοιπόν σαν να λέμε περι τὸν άρπαζε να φας και όποιος λάχει. Φανταστῆτε πλέον πού μας κοροϊδεῦσουν και ή ιδιαις γερμανικαις έφημερίδες για αυτή την συνθήκη μας, γιατί έμεις στη Γερμανία τίποτε πράγματα δεν μπάζομε, ώστε να πῆτε πώς μας έδωκε ευκολίας και ή Γερμανία.

Άλλά είπαμε αυτά θα εξελεχθουν εις στη βουλή, για να άποδειχθῆ ή άτιμος τιμή της γερμανικῆς αυτής συνθήκης.

Υ. Γ. Σήμερα ή Όλα του Τρικούπη τὰ διαφεύδει όλα αυτά, αλλά με τέτοιο άτιμο τρόπο, πού είναι της συχασάς. Τύπωσε μας κ. Τρικούπη την Συνθήκη αν έχεις μούτρα;

Ο εργοστασιάρχης

του Κατσώνη στον Περαιά είναι πολύ βναυσος, διότι κακομεταχειρίζεται τους εργάτας, επειδή δε και άλλότες φοραίς τὸν τὰ γράψαμε αυτά και γνώσι δεν έβαλε, θα πῆ πώς θα γίνη χειρότερος τώρα. Φύσιν πονηράν μεταβολείν ού ράδιον, άς τὸν χαίρεται δε και ο καταστηματαρχής πού τὸν έχει.

Ορίσμος.

Η εταιρία του ίπποσιδηροδρόμου έδωσε διαταγή στους υπαλλήλους της να μη κατεβάδουν τους στρατιώτας κάτω από της άμαξαις άδιάφορο και αν ήναι και άξιωματικοί μέσα, σπερ δῆ και έγένητο. Έτσι ντε, ποιός μιλά τώρα, όταν εφαρμόζονται οι νόμοι σύμφωνα με τους νόμους.

Μά θα πῆτε, ότι θα θυμώσουν οι κυριοι άξιωματικοί και θα πηγαίνουν με τὰ ποδάρια, όπως και θυμωσαν και κατέβηκαν προχτές, τόσο όμως τὸ καλλίτερο, διότι έτσι κάνουν και στρατιωτικό περίπατο, ο έποιος θα τους όφελήση τὰ μάλιστα πρεπόντως και δέοντως μεθαύριο όταν θα πιάσουν ή βροχαίς.

Τέλος πάντων αφού εκεί όξω στα παραπήγματα είναι τὸσαις χιλιάδες στρατός, και αφού πέρασαν και ή μουστιαίς άς βάνη ένα βαποράκι πάλι σε ένέργεια να χωρη πληθυσμούς μέσα, αφού μάθαμε πλέον όλοι να πηγαίνουμε με τὰ τραμβάυ. Άμ να τί εινε να πληρώνη τινὰς, μιὰ φωροπεντόρα; Μά

σου, τὸ καπέλο πού σουδωκα, αφού δεν σου άρείσει; φέρε και ο,τι λιανοματάρια έχεις άπάνω σου.

— Μα τί θέλεις να με γδύσης;

— Άπεναντίας, έδώ μέσα στην αστυνομία δεν χάνεται τίποτα παρα όσα τέρπουν κάμμιὰ φορά σε μερικῶν κλητήρων τὰ χέρια ιδιαιτέρος, και πρέπει να μάθης ότι εγώ είμαι από τους παστρικογέριδες σου στράφτω ένα μπάτσο πού μπορώ να σε στείλω από δῶ ως τὸ Τατόι να πῆς να δῆς άναυλα και τὸν βασιλέα.

Και χωρίς να χάση καιρὸ του δίνει ένα σφάλιαρο πού τὸ φάνηκε ο ούρανός φακή και ή θάλασσα σφοντύλι.

Άπάνω στην όμορφη αυτή σηνή της θαλασσας να κῆ φτάνει ο φίλος του Ψιφικῆς με την άμαξα, να ο Βουσβίτης ο άλλος φίλος του με την καρρόσσα του και από πίσω τους να και ή αδερφή του Κίτσο με τὸ λοντόν της, και κάνουν πλόκο στην αστυνομία;

Μεθαύριο σας λέμε την συνέχεια αφού μάθομε τί συνέβη εκεί μέσα, αλλά είναι κομικοτραγική ή ιστορία. Δεν ξέρω κι' εγώ πὸς τὰ μπέρδεψαν αυτοί οι άνθρωποι, και δεν με μέλλει τόσο για αυτούς, άς βγάνουν τὰ μάτια τους όσο για μένα πού σας τὰ μπέρδεψα και δεν ξέρω τώρα πὸς να σας την βγάνω στην άκρη αυτή την υποφυλλίδα.

Έχω βλέπετε, αλά Τρικούπη, να κάνω με πολλὰ προσώπατα και μάλιστα πὸς άξετισίπωτα από τους βουλευτάς του.

τὸν Θεὸν, ἔτι μούρχειται νὰ πάω νὰ γραφῶ στρατιώτης μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ταξιδεύω μὲ ἓνα ὄβυλον, δίκην περιηγητοῦ ὅπου θέλω.

Ἴδου τὸ Νενί σου ἢ βουλή, σὲ ποικανοῦ χέρια βρίσκειται. — Τὶ λέει ἐδῶ τὸ κιοτάπι τῶν ἀγορασμένων νὰ ὄψῃ, καὶ μὴ χάνεσαι.

Ἄπο

τὰ δῶρα ποῦ ἔδωσαν οἱ ὀμογενεῖς τοῦ Φιλήμωνα, τοῦ προέδρου τῶν ἑλλήνων ἐφημεριδογράφων τοῦ αὐτοχειροτονήτου στὸ Λονδίνο, πούλησε λέει μερικά καὶ ἔφτιασε κάτι κιοτιά τὰ ὁποῖα παραγέμισε μὲ, δηλαδή, ἀπὸ τὰ μὲ συμπάθειο γιὰ νὰ μᾶς τὰ φέρῃ δῶρο χωριστὰ τοῦ κάθε ἐνοῦς ἐφημεριδογράφου. Αὐτὸ εἶναι, ποῦ ἀφοῦ σαβοῦρως ἐκεῖνος τὰ χρυσαφικά, μᾶς κοροῖδεύει αἰόλας, σὰν τὸν Τρικυπὴ τὴν ἀντιπολίτεψις ποῦ τῆς λέει, γαύγιζε ὅσο θέλεις καὶ φάε κα... κουλούρες γιὰ νὰ θεραπέψης τὴν πείνά σου.

Ἔτσι κατάντησε τώρα, τὰ μεγάλα κοροῖδα νὰ κοροῖδεύουν τὰ μικρά.

Ὁ κ. Δ. Λέκας

Ἐπὶ τὸ Ἀρχοντικὸ εἰδοποιᾷ καὶ λέει στοὺς μπακάλιδες Δ. Ἄγα καὶ Ἄρ. Ἐξαρχάκη παντοπωλίδες στὸ Γύθειο πρῶτο νὰ μὴ πειράζουν τῆς γυναῖκες τῆς χωρικαῖς ποῦ πᾶν καὶ ψουλιζοῦν στὰ μπακάλικά τους καὶ δεῦτερο κάτι ἄλλα ποῦ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Μὰ ἀλήθεια τῆς πειράζετε; Καὶ πῶς παρακαλοῦμε μὲ τὰ λόγια ἢ μὲ τὰ χέρια; Δὲν ντρέπεστε γαῖ-δούριζ, νεικοκυρέοι ἀνθρώποι νὰ κάνετε σὰν δεκάξι χρονῶ παιδιά; Φτοῦ σας καὶ σᾶς.

Ἄφριξοι τοῦ στρατάρχη τῆς Γαλλίας καὶ ἡ ὑποδοχὴ του ἀπὸ τὰ παιδαρέλια τῶν γυμνασίων.

Στῆ

Καλαμπάκα πρὸ ἡμερῶν ὁ Ἀργύρης καὶ Θεοδώσιος Λιώπης καὶ ὁ Σωφρόνιος ἐπῆραν τὴν κυρὰ Βασίλεινα καὶ περὶ δηλαδῆς δὲν τοὺς μέλει γιὰ τὴν δουλειὰ ποῦ ἔγινε ὅσο περὶ τοῦ ὅτι

γίνονται κοινὸ σκάνταλο καὶ κακὸ παράδειγμα καὶ κοντὰ σ' αὐτοὺς βλέπουν καὶ οἱ ἄλλοι καὶ ζηλεύουν. Δίκαιο ἔχουν. Νὰ μὴ τὸ ξανακάνετε μασκαράδες ἄλλη φορὰ, γιὰτὶ σᾶς πῆρε ὁ διάβολος ποῦ θὰ σᾶς πάρῃ.

Ἄμ ἐσὺ βρῆς Σωφρόνιε, δὲν σέβεσαι ἀσεβέστατε, κὰν λίγο τὸ ὄνομα ποῦ φέρονεις. Σωφρόνιος εἶσαι σὺ, ἢ ἀσωφρονέστατος;

Ρε, ἀφοῦ μᾶς κλέφτουν τὰ λεπτὰ οἱ λογισταὶ μᾶς καὶ ταμίαι, ζούπισε τὸ κόκκαλο νὰ βγάγῃ ζουμά.

Ὁ κ. Α. Κωνσταντινίδης

εἶναι διαολάνθρωπος, ἐπιχειρηματίας ὁ μασκαρέας, ἀλλὰ ὡς τίμιος ἄνθρωπος ξέρει νὰ κἀνῃ σὰν τὸν λύκο μόνος του τῆς δουλειᾶς του. Εἶναι φεῖδι κωλοβῶ, μ' ὄλον ὅτι φεῖδια κωλοβὰ δὲν ὑπάρχουν ἐκτὸς τῶν βατράχων, ἀλλ' ἂς ἦναι, ἡ παροιμία τὸ λέει.

Ἐφτιασε λοιπὸν ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος καὶ πάλι ἐφέτος τοὺς λαμπροτέρους ἡμεροδείχτας τῆς Ἑλλάδας, τρεῖ ζολι, πλουμουδιστοῦς, ζωγραφιστοῦς, κεντημένους, χρυσωμένους ποῦ εἶναι νὰ τοὺς ἔχῃ τινὰς γιὰ ἓνα ταφάρι στοὺ σπῆτι του καὶ νὰ μὴ τούρχειται ἡ καρδιά νὰ σχίσῃ τὸ ξώφυλλο γιὰ νὰ βγάγῃ τὸ Νέον ἔτος ἀπὸ μέσα.

Οἱ ἡμεροδείχτες αὐτοῦ τιμῶνται ἀπὸ 60 λεπτὰ ἕως 5 δραχμαῖς ποῦ εἶναι πιά γιὰ σαλόνια.

Ὅσοι προλάβετε πῆρατε, ὅσοι δὲν προλάβετε νὰ μὴν ἔχετε παράπονο πῶς δὲν σᾶς τὸ γνωστοποίησα ἐγκαίρως, ἐνῶ ἐκεῖνος τοὺς εὐγανε ἐγκαιρώτατα, πρὸ πάντων φέρνετε εἰς γ' ὡςί σας καὶ σᾶς τῶν ἐπαρχιωτῶν, ὅτι λιανικῶς καὶ χονδρικῶς καὶ ὁποιασ ἀξίας θέλετε μπορεῖ νὰ σᾶς πρὸς στείλῃ πρὶν σωθοῦν, ἀλλὰ μὲ ἀρξάν κοντὰν γιὰτὶ ἔτσι πλήρως καὶ αὐτὸς, καὶ πρὶν ὡς καθὼς προείπαμε καὶ λέμε σωθοῦν.

Ἡ διεύθυνσις μὲ τοὺς παράδες μαζί = Πρὸς τὸν κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδη, Βιβλιοπωλεῖον ὁ «Κοραῆς», ἂν καὶ τὰ ἡμερολόγια αὐτὰ λένε ἀπάνω βιβλιοπωλεῖο ὁ Κορλῆς, ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι τυπογραφικὸ λάθος ποῦ διορθώνεται καὶ μὲ τὸ χέρι.

Ἐμπρὸς λοιπὸν ὅλοι στοὺς μεροδείχτας τοῦ Κορλῆ, τοῦ Κοραῆ θέλωμε νὰ ποῦμε, γιὰτὶ κοντεῦνουν νὰ σωθοῦν. Ἄλλὰ τρεῖ.

Εἰς τὴν Στοὰ τοῦ Μελά,

ἄνοιξε ἓνα νέο κατάστημα πρὸ τινος τῆς κυρίας Ε. Πρίντζη, ἐν τῇ ὁποίῳ καταστήματα πουλιῶνται ἀριστέτατα καπέλα εὐρωπαϊκὰ ἔτοιμα ὡς καθὼς καὶ ἐδῶ ἂν θέλετε σεῖς ἢ γυναῖκες νὰ τὰ φτιάξετε. Ὅλα σὲ μεγάλο συμβιβασμῆ, ἤγουν σὲ μετρίας τιμὰς ποῦ δὲν ταῖς βρίσκετε σὲ ἄλλα καταστήματα καὶ δουλεῖα τῆς πρώτης. Ἐκεῖ βρίσκετε ἐκτὸς ἀπὸ γυναικεῖα καπέλλα τοῦ τελευταίου σερμου, ἀλλὰ καὶ βελλούδα κορδέλαις, ὑράσματα, ἀτιλάγια, ταντέλες, φτερὰ, λουλούδια καπέλλων, καστόρια, ψάθες, γάντια, λαίμοδεταῖς, μυρουδιαις, κάλτσαις, κορδεῖδες καὶ ὅτι ἄλλο θέλετε.

Ὅσαις κυρίαῖς δὲν πᾶτε στῆς κυρίας Πρίντζη τὸ ἐμπορικὸ νὰ γνωριστεῖτε θὰ μετανοίσετε.

Ἐκεῖ ὄλαις σας.

Τὸ Ἐλαιοτριβεῖον

τοῦ Νικολάου Δ. Αἰγινήτου, φέρνει σὲ εἰδοποίησι στοὺς πελάτας του, τοὺς ἀπειροπληθεῖς, ὅτι ἀγοράζει Ἑλλῆαις μὲ ἀντάλλαγή Ἑλλῆαιου, ἤγουν σας δέχεται 31 ὀκάδες Ἑλλῆαις καὶ δίνει ἓνα ξυστὶ λάδι ἤγουν σας πεντέμισο ὀκάδες. Κοντὰ σ' αὐτὸ δίνεται καὶ ἀράδα σ' ὅσους ἔχουν Ἑλλῆαις γιὰ ἄλεσμα. Τρέξετε λοιπὸν νὰ βρῆτε ἀράδα, πρὶν σᾶς πάρουν ἄλλοι τὴν ἀράδα σας. Τιμότης ἄκρα.

Μεγαρίτικες καὶ μαδητῆς ἑλλῆαις δίδεται ἔλαιον καθαρὸν τῆς ἀρεσκείας παντὸς ἐρχομένου.